

Красимир Бачков

Невероятната история на
едно състезание

В малката, с изровен асфалт уличка зад киното, зави камион с регистрация от един далечен град и спря пред жълтата къща, която се продаваше от две години насам. От камиона наскачаха няколко мъже и започнаха да разговарват покъщнина. Сваляха и я трупяха направо в двора, върху запазените още от есента листа. Въпреки, че беше почти обяд, мартенското небе сивееше студено и неприветливо посрещаше новодоштите. От съседните дворове надничаха и се прибираха бабичките, с които разполагаше уличката. Най-упорити се оказаха мадам Стоян и Гина-лепката. Първата, в избелялата чернота на дрехите си, като малка куца врана се доближи до камиона и любопитствува от къде са момчетата и кой ще живее все пак тук. Като видя, че мъжете не ѝ обръщат внимание, тя замърмори нещо под носа си и се върна на изходна позиция. Не се случи обаче нищо особено, освен пристигналите малко покъсно две леки коли, от които излязоха и две-три жени. Сега другата бабка реши да си опита късмета и стратегически се промъкна към жените. Не се решаваше да ги заговори първа, но това стори най-младата жена. Ниска, луничава и с вързана на опашка дълга червена коса, тя се обърна към сбръчканата старица:

– Какво те интересува, бабо?

Гинка-лепката се барна по омазаната престилка и запристъпва на място. Такъв директен въпрос не бе очаквала и сега заувърта.

– Ами то, гледам нови хора! Пък може да помогна нещо, баби.

– Няма нужда бабо, сами ще се оправим! – отрязва я набързо червенокосата и добави – А ти се прибирай, че виж какъв студ е навън!

– Щото аз много работа нямам – уточняваше бабичката, отстъпвайки.

– То си личи! – засмя се младата жена и се върна към багажа.

През следващите седмици, любопитните баби подновиха атаките си за информация, но освен почерпка с кекс и чашка ликьор от страна на червенокосата, не получиха нищо друго. Тя се усмихваше на въпросите им и отвръщаше:

– Един ден ще ви дам възможност да се изявите! Надявам се да не ме разочаровате!

Това още повече разпалваше неутолимите им амбиции да научат нещо и в желанието си да се покажат на ниво пред съседките си, те започнаха да измислят разни версии за новодомката. Обстоятелството, че всеки ден я посещаваха разни мъже, а тя живееше сама с едно малко дете, роди клюката, че младата жена е проститутка и понеже са я изгонили от нейния град, сега тя се е довякла при тях. Всички повярваха на тази

безсмислица, а някои дотам се увлякоха във възмущението си, че заобикаляха тротоара пред жълтата къща и хвърляйки презрителни погледи, отминаваха. Истината неочаквано разкри шофьорът на друг камион, който един ден спря пред мадам Стоян и запита къде живее гимнастичката Ина. Бабичката заяви, че се е объркал, но след като изслуша сведенията, разбра, че става въпрос за потайната прищълка. Смело се качи в камиона, за да слезе десет метра по-напред, като официално лице с пълномощия към червенокосата. От камиона този път бяха разтоварени различни гимнастически уреди и пособия. Младата жена се радваше и този път сама каза на бабката:

– От другата седмица откривам собствен клуб по художествена гимнастика! Ако в квартала има момиченца, които искат да тренират, нека ме потърсят у дома! Таксата няма да е висока!

Горда, че първа е разбрала всичко, мадам Стоян разтръби новината по-добре и от местната радиоточка. Гина-лепката, за да не остане по-назад, успя да огледа спретнатия салон, получен от премахването на стената между двете най-големи стаи в къщата и обзаведен според нуждите на гимнастиката. Съпричастна към това необичайно и странно дело, дори ангажира внука си, за изработването на рекламната табела пред къщата.

В понеделник още от сутринта, двете бабички дежуреха на тротоара отпред, в очакване на желаещи да тренират деца. В името на общата кауза бяха направили компромиса да си говорят – нещо, което не се бе случвало през последните десетина години. Към обяд, разтревожени от безразличието на евентуалните бъдещи гимнастички, се отправиха към близкия минимаркет, за да повторят за кой ли път рекламната си кампания. До края на деня все пак се явиха две момиченца, придружени от родителите си. Бабките не пропуснаха възможността да присъствуват на първата тренировка. Седнали на края на гимнастическата пейка в салона, те гледаха как подскочат под ритъма на музиката децата и успокоени от това, че всичко е редно и нормално, бърбеха като свраки. През втората седмица възпитаниците на Ина станаха седем, а до края на месеца се увеличиха на единадесет. Неочакваната придобивка накара жителите на малката уличка да се възгордеят и те вече често с повод или без повод обсъждаха клуба, който носеше името на собственичката си. От самата нея бяха разбрали, че е дългогодишна състезателка, а наредените медали и отличия в единия край на салона, сами говореха за това, колко е способна. Но най ги трогна причината, заради която Ина беше дошла в техния град.

Един ден, без да я пита никой, младата треньорка сама сподели мъката си пред двете бабички. Види се, беше й се събрало много, а то жената все пак си остава жена, макар и да е амбициозна и самостоятелна като нея.

В града от който идваше, била женена за треньора си. Обичала го и след като спряла състезателната си дейност вярвала, че заедно ще направят един елитен отбор – най-добрия в страната! Какво било учудването й обаче, когато мъжът й не пожелал да работят заедно като треньори. Изведнъж сякаш се променил и започнал да се държи зле с нея и детето. Скоро след това разбрала, че той си има любовница и то не само една. Докато била състезателка, била заета с тренировки, състезания и пътувания, и нищо не разбрала, но сега вече мръсотията излязла отгоре и я заляла. Не можеш да живееш с боклук, без да се изцапаш!

Повече така не можело да продължава, затова Ина се развела, избрала най-отдалечения град и решила да успее сама. Мъжът й бил добър треньор, но тя трябвало да бъде още по-добра, за да го победи. Най-лошото било, че още го обичала този мръсник, макар да не заслужавал и много често да й липсвал. В края на годината имало републиканско състезание в града и най-много й се искало да бъде първа не за друго, а за да му покаже, че е по-добра от всичките му любовници, взети заедно.

Бабките ахкаха и подскачаха, слушайки тъжната изповед на Ина и люто проклинаха непрокопсаника, който не бе оценил „тяхното“ момиче. За отрицателно време обработиха общественото мнение не само в уличката, но и в квартала и успяха да насъкат и най-безразличните, срещу бъдещия противник и дори срещу противниковия град. Цяло лято обсъждаха предстоящото състезание и като някакви заговорници се събираха на групички и поглеждайки встрани, сякаш се бояха от шпиони, тихичко обмисляха планове за провала на съперниците. Прибягнаха дори до помощта на врачката Станка, която стори магия, щото другите да загубят. Познаваха всички възпитанички на Ина и строго поклащаха глави, когато се случеше да закъснеят дори с няколко минути. Затрудниха се с намирането на специализирана литература за този спорт, но след като преодоляха и това препятствие, вече спокойно можеха да делят мегдан с всеки съдия по художествена гимнастика.

Така в грижи и тревоги мина лятото, дойде есента, а с нея и денят на великото събитие – състезанието. Щастливо обстоятелство се оказа това, че техния град беше домакин тази година. Иначе цяла орда запалянковци с бастуни трябваше да пътува – нещо, което всеки старец мрази дори повече от лекарствата.

Още от сутринта, недоспали, но ококорени, бабките и дядовците започнаха да се събират около клуба. Оживено разговаряха, спореха и се чувствуваха бойки и подмладени. В ръцете им пъстрееха шарени есенни цветя, а из потреперващите мъжки ръце се виждаха и бутилчици с вино. Вдигнали порядъчно предстартовия градус, те не изтраяха и три часа преди началото на състезанието се устремиха вкупом към спортната зала. Минавайки по улиците бяха доста внушителна група, затова някои от гражданите си помислиха, че старците ще протестираат заради ниските си пенсии. Доста от зяпачите се прикрепиха към тях, в очакване да се случи нещо интересно и така пред залата се изгърсиха повече хора, отколкото можеше да събере която и да е партия, за митинги в града.

Тарторките на групата мадам Стоян и Гинка-лепката практически се осведомиха, дали няма пенсионно намаление и едва тогава разочаровани, с треперещи пръсти забъркаха за левчета из протритите си портмонета и стари кърпи. Залата се запълни и вече нямаше свободни места, но някои от виделите и патили старци си носеха малки столчета и с тях се наместиха най-отпред, за да виждат по-добре.

Съдиите представиха участващи девет отбора и се ошашавиха от аплодисментите за отбора на Ина и освиркванията срещу тоя, на бившия ѝ мъж. За първи път им се случваше да съдийствуват пред толкова необичайна и пристрастна публика. Малко по-късно бяха смаяни и от познанията на зрителите, които често оспорваха решенията, боравейки с професионални термини и език. Не вървеше и да ги отстранят от залата, защото бяха на възрастта на родителите им и точно толкова вискателни. Народния театър „Иван Вазов“ взет заедно с националния стадион „Васил Левски“ и цялата им публика, бяха развенчани в този миг от старците и бабичките на този далечен провинциален град. Известени от нейде за странното събитие, пред спортната зала паркираха четири линейки, но колкото и чудно да е, до края на състезанието останаха без работа.

А момичетата на Ина?

О, те играха блестящо, но се класираха на трето място, след отбора на противниците. Все пак, за половин година да се изкачиш на върха е трудно, много трудно! Бронзовите медали също не бяха малко постижение и изкараха доста сълзи – радостни, и от огорчение. А да видиш сълзи в очите на един стар човек, е равносилно на това да разплачеш сто млади. Най-доволни бяха обаче, когато бившия мъж на Ина събра цветята на целия си отбор и ги струпа в краката на „тяхното“ момиче. Макар и класирана след него, тя бе победила!

Няколко секунди цялата зала занемя, очаквайки нейната реакция и дори решение, а когато тя тихичко изхълца и прекрачи цветята устремена не към мъжа, а към двете почернени бабки от първия ред, възторжени викове и тропане на бастуни като някакъв ураган издухаха цялата болка, сбрана в едно честно и обичливо женско сърце!

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3078>]